

O LIBRO VIAJEIRO

SEGUNDO A

SEGUNDO A

Daniel Enrique: “O Nubeiro” e debuxo.

Isabel García: “debuxo e conto”.

Carla Díaz: “A pedra de avalar” e debuxo.

Daniel Fernández: “Contos da vendima”.

Carla Álvarez: “A matanza do porco”.

Alejandro da Silva: “A matanza do porco”.

Geuri Francisco: “Quén son e que cousas fago en Galicia”

Alex Álvarez: “Lenda da Ribeira Sacra”

CEIP de MONFORTE CURSO 2009/2010

Emilia Casa Baamonde s/n

27400-MONFORTE (Lugo)

Tl. e Fax: 982 400 442

E-mail: ceip.monforte@edu.xunta.es

Web: <http://centros.edu.xunta.es/ceipdemonforte>

O. Nubeiras

Daniel Enriquez 23A

O nubeiro e os raios

Antigamente díse que existira un nubeiro. ¿Que é o nubeiro? O nubeiro é un duende, en forma de home feo e monstruoso. Habitaba no aire e incluso dicíase que vivía con homes. Aos cales ofrecía a opción de pagarlle para que os raios non descargaran alí. Nalgunhas zonas críase que os nubeiros agochaban as nubes tras as montañas e dicíase que eran os encargados de levar as alturas dun lugar para outro para que non fixeran dano. Esta é unha lenda que antigamente contaban os moiros a os nenos cando había moita tronada, para que non se asustaran e non choraran.

Inabel García Sainza
2-A

Había unha vez unha princesa que era moi solitaria.
Pero un día un príncipe rescátouna dunha torre.
A ela non lle gustaba ese príncipe porque era tan
tonto que lle caía a labo. pero un día comportouse
como un cabaleiro. Pero aínda así o príncipe non
a leaba nun cabalo nin lle traía un ramo de flo-
res nin bombóns. Sempre se ía por aí para ver
aos seus compañeiros. Pero un día ese príncipe
viu un cartel que poñía que o día 20 de outubro era a
noite de San Xoán. Cando o príncipe volveu ao castelo dí-
xolle á princesa que podían ir a bailar e pasear
pola cidade e ver as estrelas e os planetas.

Isabel García Sánchez, 2º A

A pedra de avalar

Según a lenda a nai de Deus aleriu á costa "da morte" nos primeiros anos do cristianismo e os restos da súa embarcación encóntanse espallados por esta zona.

Cóntalle que a famosa pedra de avalar era o temón da barca sobre a que chegou a virxe.

Dise que a esta pedra non lle move a vontade, senón que bamboalea en determinados momentos, sendo creenza xeral que só se axita cando os que están sobre ela se encontran libres de pecado mortal, oíndose o ruído provocado en, polo menos, quilómetros á redonda.

Carla Díaz 2ªA

Carla Díaz 2^aA

O cantar da vendimma
é un cantar moi boixiño
cantase en Ribadavia
e zona no Carballiño.

Daniel Bernárdez 2^aA

"A matanza do porco"

A matanza do porco dura catro días, son catro días de festa porque vén moita xente: familia, amigos e veciños.

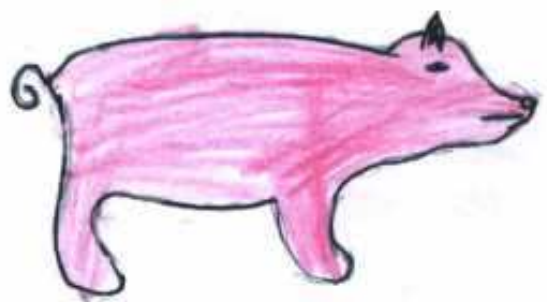
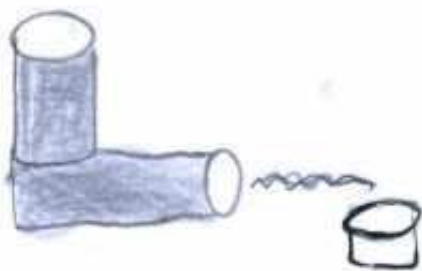
O primeiro día, mátese o porco, as mulleres lavan as tripas para despois facer os ricos chourizos (antes fíciase no río). Mentres, os homes colgan o porco.

O segundo día, parten o porco: os xamóns, os laciños, a cachela e o laciño.

Méteño no zalcira, ralan as grebas para o xontor e o resto do porco pícase para facer zorza.

O terceiro día, é un día de descanso, o único que se fai é dorlle a volta á zorza.

O cuarto e último día, fínse os chourizos, despois cólganse enriba da loreira para que se sequen e pasados uns días xa poderemos probalos.

Corla Álvarez Rego
2ºA

- A matanza do porco

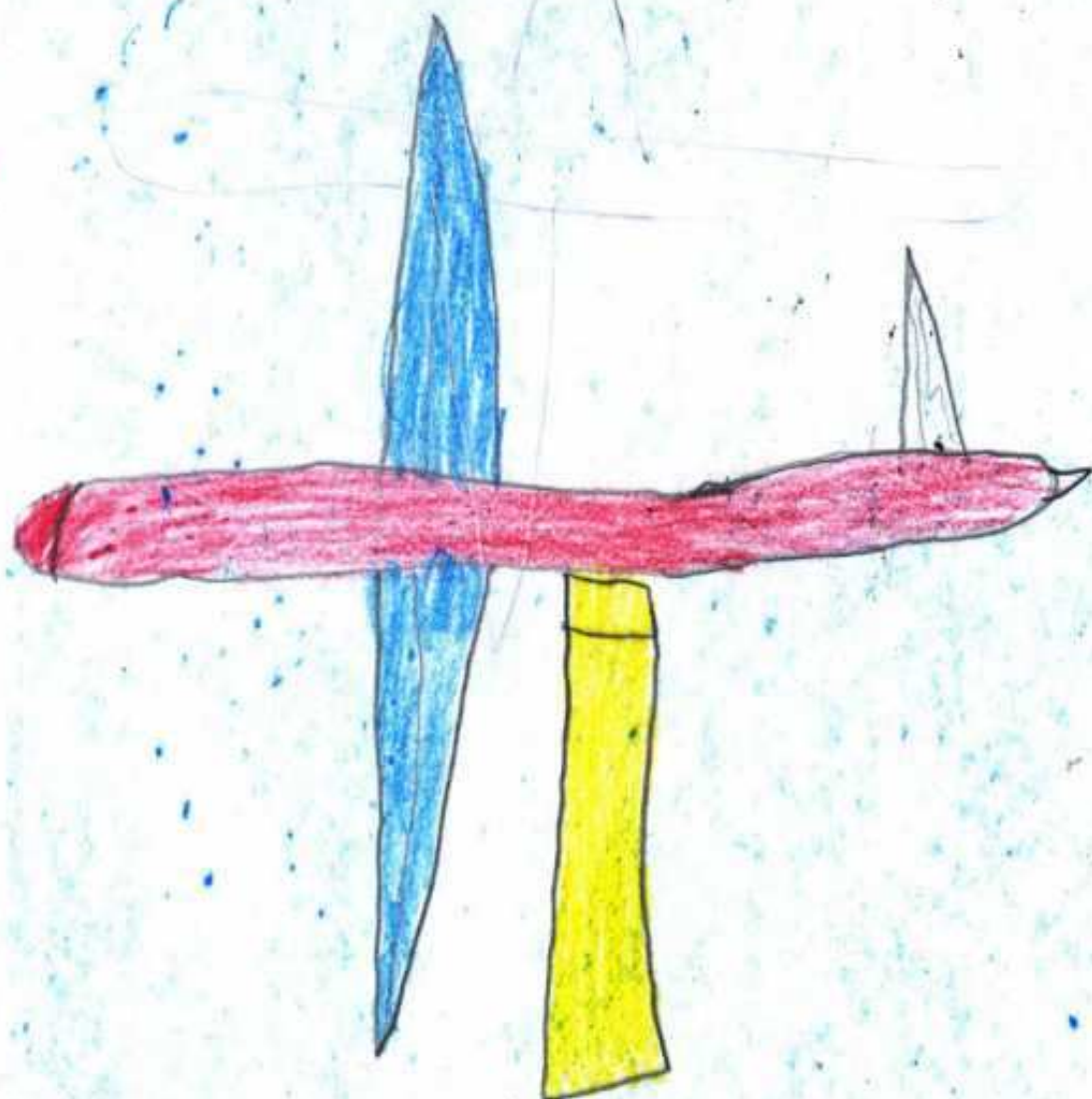
A matanza do porco é unha tradición que é de Galicia hai moitos anos atrás. Nas aldeas os cidadáns mercan os porcos pequenos, a xente planta moitas verduras, remolachas... A estes tipos de animais dásenlle este tipo de verduras, penso, millo triturado... para que sexan grandes e gordos. Cando chega o frío do inverno, en decembro, están listos para a matanza. O día da matanza reúnense varios veciños para facer a matanza do porco. Coa sangue fanse filloas. Do porco cómese case todo: costeletas, filetes, uñas, xamón, rabo, cachola, orellas... Coa carne do porco tamén se fan chourizos.

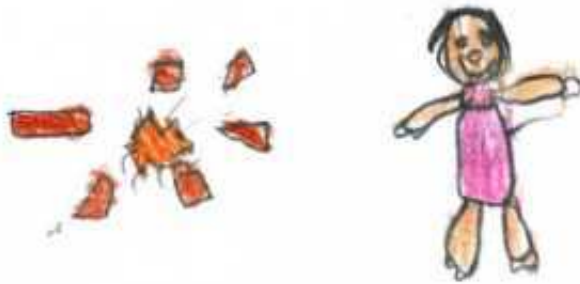
Alejandro da Silva
Rodríguez 2ºA

Chámome Geuri Vivien de Santa Domingo coa
miña nai e os meus irmáns. Vivo en Rozoalles
e estou pasando moi ben. O meu pai quedou alí
coa miña avoa.

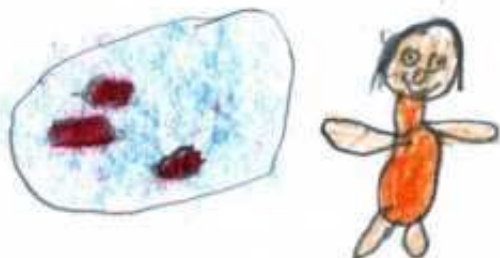
En San Xoán fizemos unha fogueira e pasámola
moi ben.

Toda a miña familia foi de Candima para facer
viño.

Na matanza invitei a un amigo que se
aburruu moito mentres eu me divertía sendo
a xente facer os chorizos.

20A
Geuri Francisco 20A

A lenda que eu vou contar trata de seres típicos da Ribeira Sacra que eran os Xacios, criaturas anfíbias que tanto podían morar na aug coma na terra.

Conta a lenda que un xoven que andaba a pescar no Miño se atopou una impresionante Xacia no castro de Marce. A muller contoulle que se a levaba a bautizar podería casarse con ela, e así fixeron.

Pero, os fillos froito deste matrimonio mostraban un desmedido gusto pola auga e sempre estaban bañándose no Miño ou en calquera outro sitio.

O pai non entendía, nin aceptaba este gusto dos seus fillos pola auga, de xeito o seu fogar encheuse de discordia e de infelicidade.

A Xacia desencantada decidiu regresar o novo do Miño pero os Xacios que alí vivían non aceptaron a súa volta, por estar esta bautizada.

e decidiron matala e despedazala.

O xove arrepentido do seu comportamento foi buscarla a súa rauller ao río, pero alí só atopou os seus restos glotando na auga.

Dende sempre Galicia foi terra de bruxerías e supersticións, terra de magas que "habelas, hainas"; terra de lendas e esta é unha máis delas.

Álex Álvarez
González 2ºA

